

Ontwaken

Hé...

Ik weet niet hoe laat het is. Dat zou dit ding moeten aangeven. Ik ben een paar minuten geleden wakker geworden. Het is nog donker. Ik weet niet hoe lang ik buiten westen ben geweest.

De sneeuw komt door de voorruit naar binnen. Hij zit vastgevroren op mijn gezicht. Het is moeilijk om met mijn ogen te knippen. Het voelt als opgedroogde verf op mijn wangen. Het proeft alleen anders.

Ik ril... heb het gevoel alsof er iemand op mijn borst zit. Kan niet ademen. Heb misschien twee of drie gebroken ribben. Misschien een klaplong.

De wind hierboven is constant en duwt tegen het staartstuk van de romp... of wat ervan over is. Iets boven me, misschien een tak, slaat steeds tegen het plexiglas. Klinkt als nagels op een schoolbord. Er komt meer koude lucht achter mij naar binnen, waar de staart ooit zat.

Ik ruik kerosine. Beide vleugels zaten waarschijnlijk nog behoorlijk vol met brandstof.

Ik ben misselijk, heb het gevoel dat ik moet overgeven.

Een hand houdt mijn hand vast. De vingers zijn koud en eeltig. Ik voel een trouwring die aan de randen dun is geworden. Het is Grover.

Hij was al dood voordat we de boomtoppen raakten. Ik zal nooit begrijpen hoe hij dit ding aan de grond zette zonder ook mij om te brengen.

Toen we opstegen, was de temperatuur aan de grond onder de min tien graden. Ik weet niet wat de temperatuur nu is. Het voelt kouder aan. We zitten ongeveer op 3500 meter. We kunnen niet veel meer dan 150 meter zijn gedaald toen Grover de noodlanding inzette. Het controlepaneel is donker, onverlicht. Wit ondergesneeuwd. Om de paar minuten knippert de GPS op het dashboard, om daarna weer uit te gaan.

Er is hier ergens een hond. Een en al tanden en spieren. Heel kort haar. Ongeveer van het formaat van een broodtrommel. Hij maakt woedende gorgelgeluiden als hij ademt. Ziet eruit alsof hij onder de drugs zit. Wacht eens...

'Hé, jongen... wacht... nee. Niet daar. Goed, je mag likken maar niet springen. Hoe heet je? Ben je bang? Ja... ik ook.'

Ik weet niet meer hoe hij heet.

Ik ben er weer... ben ik lang weggeweest? Er is hier een hond, weggedoken tussen mijn jas en oksel.

Heb ik al over hem verteld? Ik weet niet meer hoe hij heet.

Hij rilt en zijn oogleden trillen. Steeds wanneer de wind huilt, springt hij op en gromt.

De herinnering is vaag. Grover en ik praatten, hij vloog, maakte misschien een bocht naar rechts. Op het dashboard knipperden allerlei blauwe en groene lampjes, terwijl een zwart tapijt zich onder ons uitstreckte, zonder een enkel lichtpuntje in een omtrek van honderd kilometer, en... er was een vrouw. Ze was op weg naar huis, naar haar verloofde, voor het traditionele diner op de vooravond van haar bruiloft. Ik ga haar zoeken.

... Ik heb haar gevonden. Bewusteloos, verhoogde polsslag, oogleden dicht gezwollen, pupillen verwijd. Waarschijnlijk een hersenschudding. Verschillende snijwonden in haar gezicht. Een paar zullen gehecht moeten worden. Haar rechterschouder is ontworicht en haar linker dijbeen gebroken. Het bot steekt niet door de huid, maar haar been hangt onder een vreemde hoek naar buiten en haar broekspijp zit strak. Ik moet het been zetten... zodra ik weer op adem ben.

... Het wordt kouder. De sneeuwstorm heeft ons kennelijk eindelijk bereikt. Als ik ons niet ergens in kan wikkelen, vriezen we dood voordat het dag wordt. Ik zal het been in de ochtend moeten zetten.

Rachel... ik weet niet hoeveel tijd we nog hebben, ik weet niet of we het zullen halen... maar... ik neem het allemaal terug. Ik zat ernaast. Ik was kwaad. Ik had het nooit moeten zeggen. Jij dacht aan ons. Niet aan jezelf. Dat zie ik nu in.

Je hebt gelijk. Je had steeds gelijk. Er is altijd een kans.

Altijd.

Salt Lake City Airport
Twaalf uur eerder

Het uitzicht was afschuwelijk. Grauw, druilerig januariweer. Op de televisie achter mij gebruikte een man ergens in de studio in New York het woord ‘potsdicht’. Ik drukte mijn voorhoofd tegen het raam. Op het terrein buiten lieten mannen in gele pakken lange treinen van bagagelorries tussen de vliegtuigen door kronkelen. De sneeuw stoof in hun kielzog op. Naast me zat een vermoeide piloot op zijn oude, vertrouwde leren vluchtkoffer, met zijn pet in de hand, in de hoop op het laatste moment nog naar huis te kunnen voor een nacht in zijn eigen bed.

In het westen hingen de wolken laag over de startbaan. Het zicht was nu bijna nihil, maar kwam en ging dankzij de wind. Vensters van hoop. Het vliegveld van Salt Lake City is omgeven door bergen. In het oosten rezen met sneeuw bedekte toppen boven de wolken uit. Bergen hebben altijd een grote aantrekkingskracht op mij gehad. Even vroeg ik me af wat er aan de andere kant zou zijn.

Mijn vlucht zou om 18:07 uur moeten vertrekken, maar gezien de vertragingen zou het een nachtvlucht kunnen worden – als er al nog gevlogen werd. Ik had genoeg van de knipperende boodschap VERTRAGING op het bord en liep naar een hoek aan de overkant van de vertrekhal. Met mijn patiëntendossiers op schoot begon ik verslagen, diagnoses en recepten in mijn digitale memorecorder in te spreken.

Mensen die ik een week voor vertrek had gezien. Hoewel ik ook volwassenen behandel, hadden de meeste dossiers op mijn schoot betrekking op kinderen. Jaren geleden overtuigde mijn vrouw me ervan dat ik sportarts voor kinderen moest worden. Ze had gelijk. Het was vreselijk ze binnen te zien strompelen, maar ik vond het heerlijk ze weer naar buiten te zien rennen.

Ik had nog wat meer werk te doen, maar het rode waarschuwingslampje voor de batterij op mijn memorecorder begon te branden. In de winkel in de vertrekhal ontdekte ik dat ik twee aa-batterijen voor vier dollar kon kopen, of twaalf voor zeven dollar. Ik gaf de verkoopster zeven dollar, verving de batterijen in mijn recorder en liet de andere tien in mijn reistas glijden.

Ik was op de terugweg van een medische conferentie in Colorado Springs, waar ik als panellid deelnam aan de discussie over 'Het snijvlak van pediatrie orthopedie en medische noodhulp.' We bespraken de noodhulpprocedures en de verschillende benaderingen aan het bed bij de behandeling van angstige kinderen. De locatie was schitterend en de conferentie was goed voor meerdere bijscholingspunten. En nog belangrijker, ik had zo een excuus om vier dagen door de Collegiate Peaks bij Buena Vista in Colorado te trekken. Eigenlijk was het een zakenreis die vooral mijn verslaving aan bergtochten moest bevredigen. Veel medici kopen Porsches en grote huizen en betalen voor hun lidmaatschap van de countryclub waar ze vrijwel nooit komen. Ik ren graag kilometers langs het strand en maak klimtochten door de bergen, als ik daar de kans voor krijg.

Ik was een week weggeweest.

De terugreis bracht me van Colorado Springs naar Salt Lake voor de directe vlucht naar huis. Ik blijf me altijd over het reizen per vliegtuig verbazen: je vliegt naar het westen om in het oosten te belanden. De drukte op het vliegveld werd minder. De meeste mensen waren rond deze tijd op

zondag thuis. Degenen die nog op de luchthaven rondhingen, wachtten bij hun gate of zaten met een glas bier en een bord kippenvleugels in de bar.

Haar manier van lopen trok mijn aandacht. Lange, slanke benen, welbewust heupwiegend, maar niettemin gracieus en ritmisch. Zelfverzekerd en goed in haar vel. Ze was misschien een meter vijfenzeventig of tachtig groot, had donker haar en een aantrekkelijk gezicht, zonder daar veel nadruk op te leggen. Misschien dertig. Haar haar was kort, een beetje in de stijl van Winona Ryder in *Girl, Interrupted*. Niet al te opvallend, maar niettemin herkenbaar bij talloze meisjes overal in Manhattan, die veel geld betaalden om er zo uit te zien. Volgens mij had zij er maar heel weinig voor betaald. Of ze had er veel voor betaald om het eruit te laten zien alsof ze er maar weinig voor had betaald.

Ze liep in mijn richting, keek naar de mensen in de vertrekhal en koos vervolgens een plekje bij de muur, vijf meter naast me. Ik keek vanuit mijn ooghoeken naar haar. Donker broekpak, leren aktetas, kleine koffer met handbagage. Zo te zien kwam ze terug van een zakenreis. Ze zette haar tassen neer, trok een paar sportschoenen aan, ging met haar gezicht naar de vertrekhal op de vloer zitten en deed strekoefeningen. Gezien het feit dat niet alleen haar hoofd, maar ook haar borst en buik vooroverbogen tot op haar dijnen en de vloer, veronderstelde ik dat ze dat vaker deed. Haar benen waren gespierd als die van een fitnessinstructrice. Nadat ze een paar minuten oefeningen had gedaan, haalde ze een paar notitieblokken uit haar koffer, bladerde door de pagina's met handgeschreven aantekeningen en begon op haar laptop te typen. Haar vingers bewogen met de snelheid van kolibrievleugels.

Na een paar minuten begon haar computer te piepen. Ze fronste, beet op haar pen en begon te zoeken naar een stopcontact in de muur. Ik gebruikte de helft van een dubbele contactdoos. Ze hield de stekker van de stroomkabel van haar laptop in haar hand.

‘Mag ik de andere helft gebruiken?’

‘Natuurlijk.’

Ze stak de stekker in het stopcontact en ging in kleermakerszit met haar computer op de vloer zitten, omgeven door notitieblokken. Ik ging verder met mijn dossiers.

‘Orthopedisch vervolconsult, datum...’ Ik keek in mijn agenda om de gegevens te achterhalen. ‘23 januari. Dokter Ben Payne. De naam van de patiënte is Rebecca Peterson, identiteitsgegevens volgen. Geboortedatum 6-7-95, medisch dossier nummer BMC2453, blanke vrouw, sterspeelster op rechts in haar voetbalteam, topscorer in Florida, zeer veel benaderd door teams uit het hele land: bij de laatste telling had ze veertien aanbiedingen voor de eerste divisie. Operatie drie weken geleden, nabehandeling normaal, zonder complicaties, gevolgd door intensieve fysiotherapie. Volledig bewegingsbereik, buigtest 127 graden, significante verbetering in krachttest en snelheid. Ze is zo goed als nieuw, of, in haar eigen woorden, zelfs beter. Rebecca geeft aan dat de beweging pijnvrij is. Ze mag al haar activiteiten weer oppakken... behalve skateboarden. Ze moet van het skateboard afblijven totdat ze op zijn minst vijfendertig is.’

Ik ging naar het volgende dossier. ‘Eerste orthopedisch consult, datum: 23 januari. Dokter Ben Payne.’

Ik herhaal hetzelfde iedere keer weer omdat elke opname in de elektronische wereld waarin we leven op zichzelf staat en, als die zoek raakt, geïdentificeerd moet kunnen worden.

‘De naam van de patiënt is Rasheed Smith, identificatiegegevens volgen. Geboortedatum 19-2-79, medisch dossier nummer BMC17437, zwarte man, verdediger van de Jacksonville Jaguars en een van de snelste mensen die ik ooit heb gezien. De MRI-scan heeft geen scheuren in de voorste of achterste kruisbanden aangetoond. Verdere behandeling: intensieve fysiotherapie en een verbod voor het betreden van het basketbalveld tot zijn professionele rugbycarrière voorbij is. Bewegingsbereik wordt beperkt door pijn en ge-

voeligheid, die met therapie tijdens het rustseizoen zouden moeten verdwijnen. Kan beperkt met kracht- en snelheids-training beginnen, afhankelijk van pijnontwikkeling. Controle over twee weken en contact opnemen met de basketbalvereniging om zijn lidmaatschap op te zeggen.’

Ik liet de dossiers in mijn reistas glijden en merkte dat ze lachte.

‘Bent u een arts?’

‘Chirurg.’ Ik hield de dossiermappen omhoog. ‘De patiënten van de afgelopen week.’

‘U kent uw patiënten echt goed, hè?’ Ze keek verontschuldigd. ‘Sorry, ik kan niet helpen dat ik het hoorde.’

Ik knikte. ‘Mijn vrouw heeft mij iets geleerd.’

‘En dat is?’

‘Dat mensen meer zijn dan de som van hun bloeddruk en polsslag, gedeeld door hun gewicht.’

Ze lachte weer. ‘Dan bent u mijn type dokter.’ Ik knikte naar haar notatieblokken. ‘En u?’

‘Columniste. En zegt u maar jij.’

‘Alleen als jij hetzelfde doet.’

Ze gebaarde naar de papieren die voor haar lagen. ‘Ik schrijf voor diverse vrouwenbladen.’

‘Over welke onderwerpen?’

‘Mode, trends, veel humor en satire en een beetje over relaties – maar ik ben geen *Lieve Lita* en ik roddel niet.’

‘Ik krijg geen zinnig woord op papier. Hoeveel stukken schrijf je per jaar?’

Ze knikte nadenkend met haar hoofd van links naar rechts. ‘Veertig, misschien vijftig.’ Ze keek naar mijn recorder. ‘De meeste artsen die ik ken, hebben een bloedhekel aan die dingen.’

Ik draaide het apparaat in mijn hand. ‘Ik heb hem bijna altijd bij me.’

‘Tot vervelens toe?’

Ik lachte. ‘Zoiets, ja.’

‘Moet je er erg aan wennen?’

‘Het is een gewoonte geworden. Ik zou niet meer zonder kunnen.’

‘Dat klinkt alsof er een verhaal achter zit.’

‘Ik kreeg hem van Rachel... mijn vrouw. We verhuisden terug naar Jacksonville, waar we allebei zijn opgegroeid. Ik ging in het ziekenhuis werken en zij was bang voor een te drukke agenda, waardoor ze als onbestorven artsensweduwe op de bank zou belanden, met een doos chocolaatjes en het soapkanaal op televisie. Dit... was een manier om elkaars stem te horen, om samen te zijn, om de kleine dingen niet te missen... tussen de operaties, de controlerondes en de oproepen om twee uur 's nachts door. Rachel hield de recorder een paar dagen om haar gedachten of gevoelens in te spreken, en gaf hem dan aan mij. Daarna hield ik hem twee of drie dagen en gaf hem weer terug.’

‘Zou je niet hetzelfde kunnen doen met een smartphone?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Het is anders. Probeer het maar eens, dan zul je merken wat ik bedoel.’

‘Hoe lang ben je al getrouwd?’

‘Het is deze week vijftien jaar geleden dat we elkaar het jawoord gaven.’ Ik keek naar haar handen. Links droeg ze een ring met een diamant. Er was geen trouwring te zien. ‘Jij gaat binnenkort ook trouwen?’

Ze begon onwillekeurig te glimlachen. ‘Ik probeer naar huis te komen voor het vriendendiner morgenavond.’

‘Gefeliciteerd.’

Ze schudde haar hoofd en glimlachte, terwijl ze naar de mensen in de vertrekhal keek. ‘Ik heb nog duizend-en-één dingen te doen, en nu zit ik hier notities te maken voor een verhaaltje over een modegril die ik niet eens leuk vind.’

Ik knikte. ‘Je bent vast een goede schrijfster.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ze houden me aan. Ik heb gehoord dat er mensen zijn die de tijdschriften alleen vanwege mijn stukjes kopen, maar ik heb hen nooit ontmoet.’

Haar charme was overweldigend. ‘Is Jacksonville nog steeds jouw thuishaven?’

‘Ja. En voor jou?’

‘Atlanta.’ Ze gaf me haar visitekaartje. *Ashley Knox*.

‘Ashley.’

‘Voor iedereen behalve mijn vader, die me Asher noemt. Hij wilde een zoon en was kwaad op mijn moeder toen ik tevoorschijn kwam, zonder de juiste uitrusting. Hij veranderde mijn naam en in plaats van ballet of softbal, stuurde hij me naar taekwondo.’

‘Laat me raden... jij bent een van die wonderlijke mensen die dingen van het hoofd van anderen kunnen afschoppen.’

Ze knikte.

‘Dat verklaart dus de strekoefeningen, met borst en buik tot op de vloer.’

Ze knikte weer, alsof ze geen moeite deed om indruk op me te maken.

‘Welke graad?’

Ze stak drie vingers op.

‘Ik had een paar weken geleden nog een jongen onder het mes die een paar stangen en schroeven in zijn scheenbeen nodig had.’

‘Wat had hij daarvoor uitgespookt?’

‘Hij schopte zijn tegenstander, die de trap afweerde met een elleboog. Het scheenbeen ging gewoon door en vouwde als het ware naar de verkeerde kant.’

‘Dat heb ik wel vaker gezien.’

‘Je zegt het alsof je zelf ook zulke ervaringen hebt opgedaan.’

‘Ik heb als tiener en jonge twintiger veel wedstrijden gespeeld. Nationale kampioenschappen in verschillende staten. Ik heb zo het een en ander gebroken aan botten en gewrichten. Er was een tijd dat ik mijn orthopedist in Atlanta onder een sneltoets op mijn telefoon had. Maar is deze reis werk voor jou, ontspanning, of beide?’

‘Ik kom net terug van een medische conferentie. Ik zat in een discussiepanel en...’ Ik glimlachte. ‘Daarnaast heb ik een beetje geklauterd.’

‘Geklauterd?’

‘In de bergen.’

‘Dat doe je dus als je niet in mensen staat te snijden?’

Ik lachte. ‘Ik heb twee hobby’s. Hardlopen is er een van... zo heb ik mijn vrouw Rachel ontmoet. Ik begon al op de middelbare school. Het is een gewoonte waar je moeilijk vanaf komt. Toen we naar huis teruggingen, kochten we een huisje aan het strand zodat we achter het getij aan konden rennen. Onze tweede hobby is bergbeklimmen. We begonnen ermee toen we in Denver medicijnen studeerden. Dat wil zeggen, ik studeerde en zij hield me geestelijk gezond. Hoe dan ook, er zijn in Colorado vierenvijftig toppen die hoger zijn dan 4200 meter. De lokale bevolking noemt ze “veertienplussers”, meer dan 14.000 voet hoog. Er bestaat een onofficiële club van mensen die ze allemaal beklommen hebben. Wij begonnen ze tijdens onze studie medicijnen af te werken.’

‘Hoeveel heb je er al gehad?’

‘Twintig. Ik heb net Mount Princeton toegevoegd, 4327 meter hoog. Het is een van de Collegiate Peaks.’

Ze dacht er even over na. ‘Dat is bijna vier en een halve kilometer boven zeeniveau.’

Ik knikte. ‘Bijna, maar niet helemaal.’

‘Hoe lang duurt zo’n beklimming?’

‘Normaal gesproken een dag of minder, maar de omstandigheden in deze tijd van het jaar maken het een beetje...’ Ik wiegde mijn hoofd heen en weer, ‘... moeilijker.’

Ze lachte. ‘Heb je daar zuurstof bij nodig?’

‘Nee, maar een beetje acclimatiseren helpt wel.’

‘Lag er sneeuw en ijs op de berg?’

‘Ja.’

‘En was het bitter koud, met sneeuwvlagen en een gierende, ijzige wind?’

‘Jij bent vast een goede journaliste.’

‘En... was het zo?’

‘Zo nu en dan.’

‘En je bent naar boven en naar beneden gekomen zonder het loodje te leggen?’

Ik lachte. ‘Klaarblijkelijk.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Dus jij bent er zo eentje.’

‘Wat voor eentje?’

‘Zo iemand die zijn krachten moet meten met de natuur.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Meer een weekendkrijger. Ik ben vooral thuis op zeeniveau.’

Ze keek naar de rijen mensen in de vertrekhal. ‘Is je vrouw er niet bij?’

‘Deze keer niet.’

Mijn maag knorde. De geur van pizza dreef door de hal. Ik stond op. ‘Kun je even op mijn spullen passen?’

‘Natuurlijk.’

‘Ik ben zo terug.’

Toen ik terugkwam met een salade en een grote pepperonipizza begon de luidspreker te kraken.

‘Dames en heren, als we snel instappen zijn we de sneeuwstorm misschien nog voor. We zijn niet met al te veel mensen, dus alle passagiers voor vlucht 1672 naar Atlanta nu instappen.’

De acht gates om me heen gaven de boodschap VERTRAGING aan. Overal zag ik mensen met gefrustreerde gezichten, die de stoelen bezetten en tegen de muur leunden. Een vader en moeder renden door de vertrekhal en brulden over hun schouders naar twee jongens met Star-Warskoffers en plastic lichtzwaarden.

Met mijn reistas en eten volgde ik zeven andere passagiers – onder wie Ashley – naar het vliegtuig. Ik zocht mijn stoel op en deed de veiligheidsriem om, terwijl de stewards alles

controleerden. Ondertussen begon het toestel al te taxiën. Het was de snelste instaprocedure die ik ooit had meege- maakt.

Het vliegtuig bleef staan en de stem van de piloot klonk door de intercom: ‘Dames en heren, we staan in de rij voor de ijsbestrijder, en als die op tijd komt, kunnen we de sneeuwstorm misschien voor blijven. Trouwens, er is nog een zee van ruimte voorin. Als u niet in de eersteklas zit, is dat uw eigen schuld. We hebben ruimte voor iedereen.’

Iedereen verhuisde.

De enige nog beschikbare plaats deed me naast Ashley belanden. Ze keek op en glimlachte terwijl ze haar veiligheidsriem vastmaakte. ‘Denk je dat we hier wegkomen?’

Ik kijk uit het raam. ‘Misschien.’

‘Ben je een pessimist?’

‘Ik ben arts. Dat is zoiets als een optimist met realistische trekjes.’

‘Treffend opgemerkt.’

We zaten dertig minuten te wachten terwijl de stewardessen ons alles serveerden waar we om vroegen. Ik dronk tomatensap, Ashley rode wijn.

De piloot meldde zich weer. Zijn toon was niet erg be- moedigend. ‘Beste mensen, zoals jullie weten, probeerden we de sneeuwstorm voor te zijn.’

Ik hoorde de verleden tijd.

‘De verkeersleiding zegt dat we ongeveer een uur de tijd hebben om weg te komen voordat de storm ons bereikt...’

Er klonk een collectieve zucht van opluchting. Er was nog hoop.

‘Maar het grondpersoneel heeft me zojuist meegedeeld dat een van onze twee ijsbestrijders niet operationeel is. Dat betekent dat er maar één wagen is die alle vliegtuigen op de startbaan bedient, en ons toestel is het twintigste in de rij. Om een lang verhaal kort te maken, we komen hier van- avond niet meer weg.’

In het hele vliegtuig klonk gekreun.

Ashley maakte haar veiligheidsriem los en schudde haar hoofd. 'Dat meen je toch niet?'

Een grote man links van me begon zacht te mopperen en te schelden.

'Onze mensen wachten u op aan het eind van de gate,' ging de piloot verder. 'Als u een tegoedbon voor het hotel wilt ontvangen, meldt u dan bij Mark, die een rood vliegeniersjack draagt. Nadat u uw bagage hebt opgehaald, brengt onze pendelbus u naar het hotel. Het spijt me, dames en heren.'

We liepen de vertrekhal weer binnen en keken hoe de borden met VERTRAGING boven de gates veranderden in GE-ANNULEERD.

Ik verwoordde het gevoel van iedereen in de hal: 'Dat is niet zo mooi.'

Ik liep naar de balie waar een medewerkster van de vliegmaatschappij hoofdschuddend naar een computerscherm stond te kijken. Nog voordat ik mijn mond opendeed, draaide ze zich om naar de televisie die op het weerkanaal was afgestemd. 'Het spijt me, ik kan niets voor u doen.'

Vier schermen achter mijn rug lieten een enorme groene vlek zien die vanaf Washington in Oregon en Noord-Californië in oost-zuidoostelijke richting bewoog. De informatie onderaan op het scherm vermeldde sneeuw, ijs, temperaturen ver beneden nul en stormvlagen. Een jong stelletje naast me kuste hartstochtelijk. Ze glimlachten. Er was onverwacht een dag aan hun vakantie toegevoegd.

Mark begon de hotelbonnen uit te delen en mensen naar de bagagedistributie te loodsen. Ik had een vliegtuigkoffer, een klein model dat ook dienstdeed als aktetas, en een rugzak in het ruim liggen. We waren allemaal op weg naar de bagageband, of we dat nou leuk vonden of niet.

Onderweg verloor ik Ashley uit het oog, die bij een eetkraampje was blijven staan. Terwijl ik op mijn bagage wacht-

te, keek ik om me heen. Door de glazen schuifdeuren zag ik de lichten van het particuliere vliegveld, op minder dan anderhalve kilometer afstand. Op de zijkant van de dichtstbijzijnde hangar was in enorme letters het woord CHARTERS geschilderd.

In één van de hangars waren de lichten aan. Mijn rugzak verscheen op de band. Ik tilde hem op mijn vrije schouder en liep tegen Ashley aan, die eveneens op haar bagage wachtte.

Ze keek naar het gevaarte.

‘Je hebt niets te veel gezegd over dat klimmen, geloof ik. Dat ziet eruit alsof je Mount Everest hebt bedwongen. Heb je dat echt allemaal nodig?’

Mijn oranje Osprey 70 rugzak gaat al een groot aantal beklimmingen mee. Ik gebruik hem ook als koffer, maar hij komt het best tot zijn recht tijdens trektochten en hij past me perfect, als een maatschoen. De rugzak bevatte mijn complete uitrusting voor de beklimming van de Collegiate Peaks en overnachtingen in koud weer. Slaapzak, thermische rustmat, jetboil – wellicht het meest ondergewaardeerde en waardevolste stuk uitrusting dat ik bezit, naast mijn slaapzak – een paar sterke kunststofflessen, vellen polypropyleen en nog een paar kleinigheden die me helpen te overleven en de nacht zo comfortabel mogelijk door te brengen op hoogtes boven de drieduizend meter. Daarnaast bevatte de rugzak een donkerblauw krijtstreepzak, een fraaie blauwe das die Rachel me mee had gegeven en een paar leren schoenen die ik alleen tijdens de paneldiscussie had gedragen.

‘Ik ken mijn grenzen, en ik ben niet in de wieg gelegd voor de Mount Everest. Boven de 4500 meter word ik tamelijk beroerd. Daaronder is het goed. Dit hier...’ Ik tilde de rugzak omhoog, ‘is niet meer dan de basisuitrusting. Altijd verstandig om bij je te hebben.’

Ze zag haar reistas en liep snel naar voren om hem van de band te pakken. Toen ze zich weer omdraaide, had ze een

pijnlijke trek op haar gezicht. Kennelijk begon het idee dat ze haar bruiloft zou missen tot haar door te dringen, en het beroofde haar van haar charme. Ze stak haar hand uit, die krachtig maar warm aanvoelde. 'Leuk je ontmoet te hebben. Ik hoop dat je thuis komt.'

'Ja, jij...'

Ze hoorde het al niet meer, draaide zich om, hing haar tas over haar schouder en liep snel naar de taxistandplaats, waar zeker honderd mensen in de rij stonden.